

Laurits Tuxen: Skitse til Susanne i Badet (1878)

TUXEN-UDSTILLING

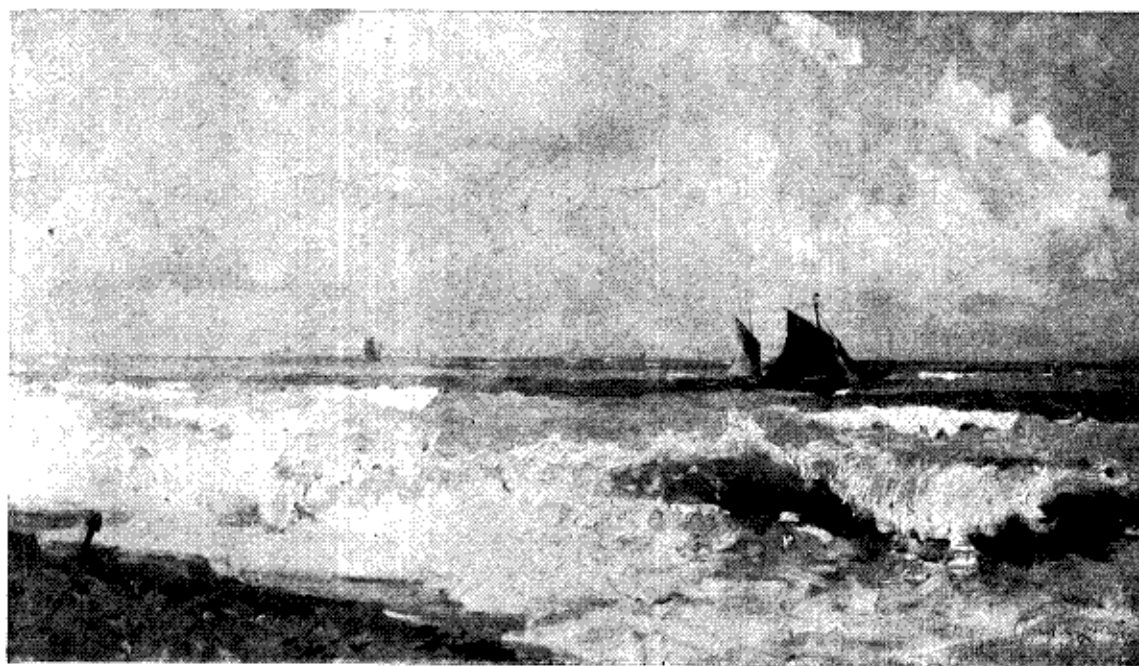
DET ER EN sjælden Glæde igen en Gang at staa overfor Laurits Tuxens Kunst, selvom den er saa lidt fyldig repræsenteret som paa den lille Udstilling, der er arrangeret i Vinkel & Magnussens Lokaler. Mange Minder vækkes fra de Dage, da hans stærke, farveglade Kunst og hans fremragende Dygtighed stillede ham i de Unges første Rækker. Der hænger fra den Tid oppe i Glypteket en »Susanne i Badet«, der mere end noget andet skabte ham Ry som en af vore første Kolorister; man kan endnu den Dag i Dag gaa deroppe og blive varm om Hjertet ved at se paa det lille Billede. Ikke fordi Tuxen har fortalt noget nyt om den gamle, af Alverdens Malere forslidte Historie, eller fordi Farverne straalere og praler, men fordi de lever med en vidunderlig Styrke og Glæde, der smitter. Saadant maler ikke den første den bedste Dygtighed, men kun den, hvis Sjæl har været fuld af denne samme Farveglæde, der har øst af Livet selv. Der hænger mange Billeder deroppe, hvis Farver er lige saa stærke eller stærkere, men faa af dem taaler rigtig Naboskabet, og efter Susanne virker de fleste lidt irriterende; kun overfor Dubois' dejlige lille Billede af den ganske unge Pige med Rosen i det mørke Haar føler man noget af det samme festlig-trygge Velbehag.

Professor Tuxen er jo kommet lidt langt bort fra sit store Publikum siden da. Ikke at det helt har tabt ham af Syne, selvom han har været viden om og paa sin Kunsts Vegne har bevæget sig i Sferer, hvor det har haft lidt vanskeligt ved at følge ham, men fordi det har haft lidt

ondt ved at finde Susannes Maler igen i de store Pragt billeder, der skyldes hans Pensels næsten utrolige Flid i en Snes Aar. Naturligvis har de haft deres Betydning for ham; de har givet ham Lejlighed til at bevæge sig i større Forhold, han har malet vældige og skønne Rum med et Myr af pragtfuldt klædte Mennesker i festligt straalende Lys, store højtidfulde Optog har kaldt paa hans udmærkede Evner for den livfulde Komposition, alle rige Farver har blandet sig paa hans Palet, og ingen har været saa stærke, at han ikke har kunnet tillade sig overdaadigt at fradse i dem. For hans maleriske Dygtighed har det været af den

Laurits Tuxen: Portræt af P. S. Kroger

Laurits Tuxen: Marine

største Betydning, og det har skabt ham til den Verdens-Virtuos, han er. Man har set det i mange af de Hofbilleder, der nu og da ogsaa har fundet Vej til København, det aabenbarer sig tydeligt selv i de ganske løse Skitser, han udstiller her, og ikke mindst i det store Billede »Dronning Alexandra salves i Westminster Abbey«, maaske et af de allerbedste af den Art, han har malet. Med Mesterhaand er Stofferne behandlet, Purpur og Guld og Silke og dunkel-violet Fløjl, et roligt, højtideligt Lys gyder sig ned over den pragtfulde Gruppe, og de høje Prælaters Hoveder er gjort med stor og karakterfuld Livagtighed. Naar Billedet alligevel, tilrods for alt dette, gør et lidt tomt Indtryk og ikke byder Beskueren stort mere end den øjeblikkelige Ojenlyst — eller naturligvis den Snobbe-Glæde, det for mange brave Medborgere er at stedes Ansigt til Ansigt med saa megen Kongelighed — skyldes det den Mangel paa virkelig dyb Stemning, som kunde findes i et Billede som dette; det er dog i hvert Fald for de Medvirkende et højtideligt og alvorligt Øjeblik, Maleren har skullet gengive.

Kunstneren vil naturligvis kunne svare, at det forlanges ikke af ham, at det er Ceremoniellet, han har skullet afbilde, og han har forsaavidt Ret og er forsaavidt sagesløs. Men det er vel netop Faren,